

[Aksel Larsen.]

helhed, og det er også en af grundene til, at vi stiller os noget skeptisk over for dette lovforslag såvel i dets oprindelige udformning som i den udformning, man ønsker at give det ved de ændringer, der er foreslået af finansministeren og tiltrådt af regeringspartierne.

Man siger, at gennemførelsen af lovforslaget om stabiliseringslånet vil nedsætte forbruget. Ja, naturligvis vil det nedsætte forbruget for en del af dem, der skal stabiliseringslåne — de skal vel at mærke ikke selv låne, de skal låne nogle penge til staten. Det vil nedsætte forbruget for nogle af dem, nemlig dem, som ikke i forvejen var i stand til at spare et årligt overskud op eller investere det under en eller anden form. De, der har været nødsaget til at bruge hele deres indtægt og alligevel skal yde stabiliseringslån, vil blive nødt til at nedsætte deres forbrug. I det omfang vil lånet virke forbrugsbegrænsende, men jeg tror, det drejer sig om et mindretal af det fåtal af skatteyderne, man i øvrigt vil ramme med stabiliseringslånet. Det er jo kun mellem 150 000 og 200 000 — jeg har ikke det nøjagtige tal i øjeblikket — af skatteyderne, der kommer til at betale stabiliseringslån. Selv om de alle sammen kom til at nedsætte deres forbrug, ville det alligevel blive en særdeles begrænset forbrugsnedsækering, der fandt sted, taget i forhold til landets og befolkningens almindelige forbrug. Men det er som sagt kun en del af dem, der kommer til at nedsætte forbruget, og man kan vel forudse, at en del vil skaffe pengene til at betale stabiliseringslånet med ved at låne dem eller ved at begrænse opsparing i form af forsikringer eller noget andet, men altså ikke ved nogen forbrugsbegrænsning. Jeg synes derfor, at man i den fremtidige agitation om stabiliseringslånet skal lade argumentet om, at det vil begrænse forbruget væsentligt, ligge.

Så bruger man et andet argument — og det bruges navnlig i den løsgående socialdemokratiske agitation — idet man siger: når vi nu har snydt arbejderne ved at forfalske pristallet og tage et løntillæg fra dem — ikke for et halvt eller et helt år, men for en lang årrække — så skal velhaverne også have lov til at bidrage til Danmarks økonomiske redning, og derfor

skal de betale stabiliseringslån. Nå, nu er det ikke bare velhavere, der skal betale stabiliseringslån, men der er velhavere imellem. Hvad angår de private erhvervsdrivende, vil jeg dog ikke tro; at de bliver ramt så hårdt. Det er i hvert fald sådan, at hvis de beskæftiger et bare nogenlunde antageligt antal arbejdere, sparer de, takket være de manipulationer, regeringen med folketingets bistand foretager med pristallet, betydelige summer i lønudbetaling, og for mange af disse erhvervsdrivendes vedkommende vil det være sådan, at de tjener adskilligt mere på forfusningen af pristallet end det, de skal yde i stabiliseringslån, så de har altså en nettogevinst ud af det. Jeg påstår ikke, at det gælder alle de erhvervsdrivende, men jeg tror, det gælder en meget væsentlig part af de erhvervsdrivende, der skal betale stabiliseringslånet. De rammes altså ikke. Derimod rammes arbejdere, tjenestemænd og funktionærer, hvis de har lønninger og andre indtægter, der er høje nok til, at de kommer ind under den skala, hvorefter der skal svares stabiliseringslån, og det forekommer os, at det ikke ubetinget er retfærdigt. Man har, som jeg sagde, netop brugt det argument, at vi må jo sikre, at de, der ikke mistede løn ved det, vi lavede med pristallet, også kommer til at betale. Men hvis det var ledetråden for dette lovforslag, måtte man have sørget for, at det var udformet sådan, at ingen af dem, der blev ramt af manipulationerne med det lønregulerende pristal, kom til at betale stabiliseringslån. Det har man ikke, og slet ikke med de af regeringen foreslåede ændringer; man har i den henseende gjort det værre.

Ja, det er vel nødvendigt, inden jeg går ind på ændringsforslagene, yderligere at sige, at man må være betænkelig ved noget sådant bl. a. af de grunde, retsforbundet tidligere har anført: at det er jo en slags statslån, som skal tilbagebetales med renter, og nogle skal vel betale. Når staten kommer i den situation, at den skal tilbagebetale pengene, vil den skaffe sig dem ved at pålægge skatter, og dem kommer arbejderne også til at betale. Det er altså ikke sådan, at selv om loven blev udformet, så ingen arbejder kom til at betale stabiliseringslån, ville arbejderne blive fri for byrder, absolut ikke,